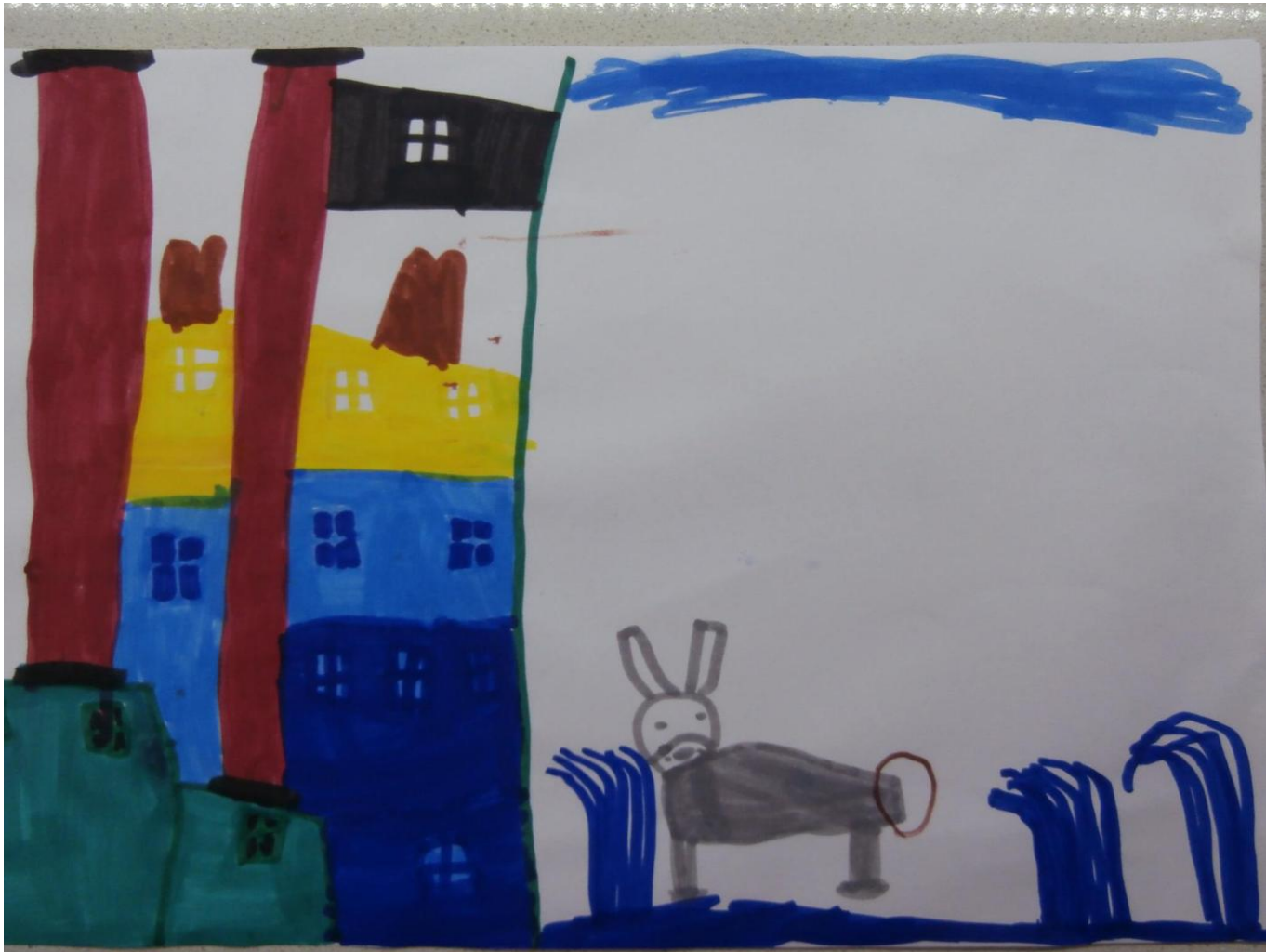

ΜΕ ΕΝΑ ΚΟΥΒΑΡΙ ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΡΑΒΙ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΡΗΤΗ ΩΣ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ!!

eTwinning συνεργασία του Νηπιαγωγείου Σεισίου και του 1^{ου} Νηπιαγωγείου Μουρικίου στα πλαίσια του προγράμματος «Ας ζήσουμε ένα ταξίδι με τους Μινωίτες» που υλοποιήθηκε κατά τη διάρκεια του Σχολικού Έτους 2014-2015

Κάποτε στα χρόνια τα παλιά, σε έναν τόπο λίγο μακρινό ή και λίγο κοντινό βασίλευε σε ένα πανέμορφο παλάτι ένας τρανός βασιλιάς, ο βασιλιάς Μίνωας, ο βασιλιάς της Κρήτης της ζακουστής. Το πανέμορφο παλάτι του το είχε φτιάξει ο πανέξυπνος Δαίδαλος και βρισκόταν στην Κνωσό. Εκεί μαζί με το Μίνωα ζούσε η γυναίκα του, η βασίλισσα Πασιφάη. Μια μέρα ζαφνικά ξεπρόβαλλε μέσα από τα κύματα της θάλασσας ένας κατάσπρος ταύρος. Τόσο πολύ τον θαύμασε η Πασιφάη που ήθελε να τον προστατέψει από κάθε τι που μπορούσε να τον βλάψει και να τον έχει κοντά της.

Μετά από καιρό η βασίλισσα Πασιφάη γέννησε ένα πλάσμα, που ούτε άνθρωπος ήταν ούτε ταύρος. Μόνο το σώμα του ήταν ανθρώπινο μα το κεφάλι του ταυρίσιο. Όταν μεγάλωσε αυτό το πλάσμα, που το όνομα του ήταν Μινώταυρος για να χορτάσει ήθελε να τρώει ανθρώπους. Έτσι τον έβαλαν να ζήσει μέσα σε μια φυλακή που ονομάστηκε Λαβύρινθος, γιατί εκεί μέσα μόνο να μπει κάποιος μπορούσε, αλλά δεν είχε καμία τύχη να βρει την έξοδο.

Πολλοί νέοι και νέες γίνονταν τροφή για το Μινώταυρο. Κάθε χρόνο επτά κοπέλες και επτά παλικάρια από την Αθήνα έφευγαν με καράβι που είχε μαύρα τα πανιά του για την Κρήτη και ποτέ δεν ξαναγύριζαν γιατί τους άφηναν μέσα στο Λαβύρινθο και γίνονταν το γεύμα του Μινώταυρου.

Τότε ακούστηκε ότι κάποιος νέος ήρωας από την Τροιζήνα που τον έλεγαν Θησέα πηγαίνει προς την Αθήνα και στο δρόμο του σώζει τους ανθρώπους από τους άγριους κακοποιούς. Ο Αιγέας σκέφτηκε πως ίσως η γενναιότητα του Θησέα να μπορέσει να τους βοηθήσει με κάποιο τρόπο με το θέμα του άκαρδου Μίνωα και του άγριου Μινώταυρου. Όταν έφτασε ο Θησέας στο παλάτι του Αιγέα στην Αθήνα, ο Αιγέας είδε ότι ο Θησέας φορούσε τα σανδάλια και κρατούσε το σπαθί που ο πατέρας του του είχε αφήσει κάτω από ένα βράχο. Και δεν ήταν άλλος ο πατέρας του Θησέα από τον ίδιο το βασιλιά Αιγέα, που αναγνώρισε τα δώρα που είχε αφήσει κάποτε στο γιό του.

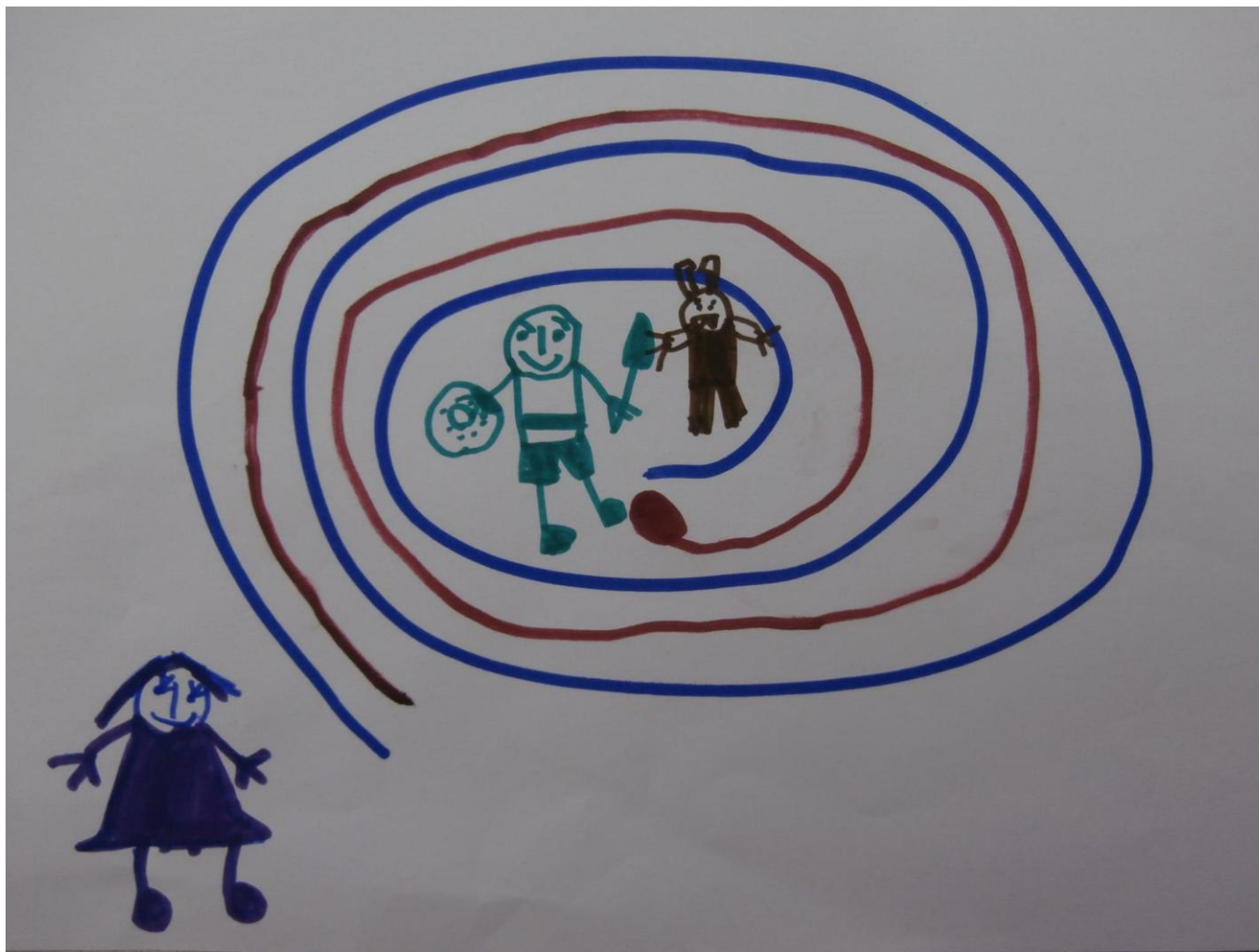
Ο Θησέας τότε προσφέρθηκε να δώσει κάποια λύση στο πρόβλημα του Μινώταυρου και έφυγε με τους άλλους νέους και νέες με ένα καράβι με μαύρα πανιά για την Κρήτη. Έφτασαν όλοι μαζί λοιπόν στο πολυτελές παλάτι του Μίνωα. Ο Θησέας παρατηρούσε γύρω του το παλάτι και έσπαγε το κεφάλι του να βρει μια σίγουρη λύση για να απαλλάξει τους ανθρώπους από το Μινώταυρο.

Τη λύση που έψαχνε ο Θησέας του την έδωσε η Αριάδνη, η κόρη του Μίνωα και της Πασιφάης με την πολύτιμη βοήθεια της. Τον βρήκε και του έδωσε ένα κουβάρι για να το κρατά και να το αφήνει σιγά σιγά πίσω του όταν μπει στο Λαβύρινθο, γιατί αυτός θα ήταν ο μοναδικός τρόπος για να μπορέσει να βρει πάλι το δρόμο του γυρισμού και να ξαναβγει.

Έτσι ο Θησέας ξεκίνησε για το Λαβύρινθο και ακολούθησε τη συμβουλή της Αριάδνης χρησιμοποιώντας το κουβάρι. Ενώ πήγαινε και ερχόταν στους μπλεγμένους διαδρόμους του Λαβυρίνθου, άκουσε ξαφνικά το δυνατό μουγκρητό του Μινώταυρου. Μετά από μια δύσκολη μάχη ο γενναίος Θησέας κατάφερε να σκοτώσει το θηριό και να απαλλάξει τους ανθρώπους από αυτή τη συμφορά.

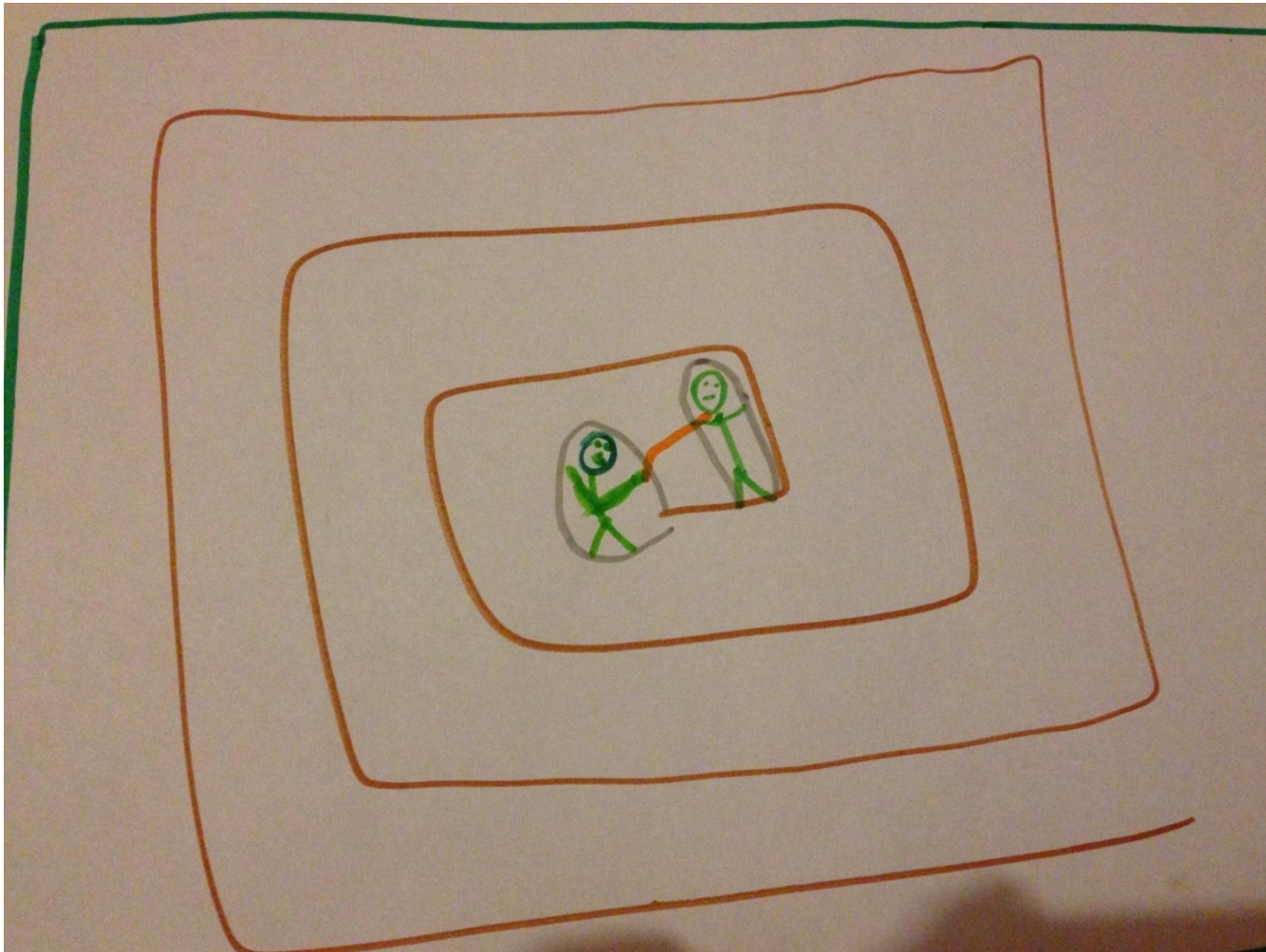

Μετά από το κατόρθωμα του Θησέα, εκείνος, οι Αθηναίοι και οι Αθηναίες που παραλίγο να φαγωθούν από το Μινώταυρο έφυγαν βιαστικά από το παλάτι για να επιστρέψουν νικητές στην Αθήνα και να αναγγείλουν τα καλά νέα. Όμως η βιασύνη τους έκανε να ξεχάσουν να αλλάξουν τα μαύρα πανιά της συμφοράς με τα άσπρα της χαράς. Ο Αιγέας λοιπόν, που ήταν καθισμένος σε ένα βράχο και κοιτούσε τη θάλασσα για να δει το καράβι να έρχεται, βλέποντας τα μαύρα πανιά, πίστεψε πως ο γιός του ο Θησέας δεν υπάρχει πια και έπεσε στη θάλασσα από τη στεναχώρια του. Η θάλασσα αυτή πήρε το όνομα του και μέχρι σήμερα ονομάζεται Αιγαίο πέλαγος. Βασιλιάς της Αθήνας και διάδοχος του Αιγέα από μετά το χαμό του θα γινόταν ο γιός του ο γενναίος Θησέας.

Στο παλάτι της Κνωσσοῦ ο βασιλιάς Μίνωας είχε καταλάβει ότι ο Δαίδαλος βοήθησε την Αριάδνη και αυτή με τη σειρά της το Θησέα για να βγει από το λαβύρινθο και θύμωσε πολύ! Βρήκε λοιπόν τον Δαίδαλο με τον γιο του τον Ίκαρο και για να τους τιμωρήσει τους είπε: «Θα σας κλειδώσω μέσα στο λαβύρινθο, για να πάρετε το μάθημά σας. Μην προσπαθήσετε να το σκάσετε απ' την Κρήτη», τους προειδοποίησε. «Αν ανακαλύψω ότι σχεδιάζετε να με παρακούσετε, θα μείνετε φυλακισμένοι και οι δύο στο λαβύρινθο για πάντα»

Αν ο Δαίδαλος και ο Τκαρος δεν μπορούσαν να το σκάσουν από τη θάλασσα, από πού θα μπορούσαν; Καθώς ο Δαίδαλος έσπαζε το κεφάλι του για λύσει το γρίφο, ένα κοπάδι από γλάρους τον πλησίασε. Κραύγαζαν πάνω απ' το κεφάλι του σαν να τον κορόιδευαν. «Γελάτε όσο θέλετε, ανόητα πουλιά» είπε. «Νομίζετε ότι είναι απλό να φύγει κανείς από αυτό το νησί; Για σας βέβαια είναι. Μπορείτε να πετάτε». Και ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα. Τους επόμενους μήνες μελετούσε τα πουλιά. Τα παρατηρούσε καθώς πετούσαν σ' όλο το νησί. Μάζεψε νεκρά πουλιά, για να βρει πώς τα πούπουλα, τα κόκαλα και οι μύες συνδέονταν για να σχηματίσουν το φτερό. Ο Δαίδαλος για μέρες έφτιαχνε το σχέδιο των φτερών μέσα στο εργαστήριο του. Έτσι έφτιαξε δύο ζευγάρια φτερά. Τους σκελετούς, από ξύλο και σύρμα, τους κάλυψε με κερί. Έχωσε πούπουλα στο κερί όσο ήταν ακόμα ζεστό. Το κερί θα τα κρατούσε στη θέση τους όταν θα πάγωνε.

Μια μέρα που ο αέρας δυνατός φυσούσε απ' τα βουνά, ο Δαίδαλος και ο Ίκαρος το αποφάσισαν. Μετέφεραν τα φτερά στη στέγη και τα έδεσαν στις πλάτες τους. « Τέντωσε τα χέρια σου» είπε ο Δαίδαλος στο γιο του. «Φαντάσου πως είσαι πουλί. Άφησε τον αέρα να σε μεταφέρει. Μην κουραστείς κουνώντας τις φτερούγες σου πολύ». Ο Ίκαρος, έξαλλος από ενθουσιασμό, ίσα που άκουσε την τελευταία συμβουλή του Δαίδαλου. «Θυμήσου, μην πετάς κοντά στον ήλιο. Το κερί στις φτερούγες σου θα λιώσει. Τα πούπουλα θα φύγουν απ' τη θέση τους. Κι εσύ, θα γκρεμιστείς στο πέλαγος». «Είμαι έτοιμος πατέρα, να φύγω πρώτος;» «Φύγε» έκανε εκείνος. «Ξεκίνα πρώτος. Εγώ σε ακολουθώ».

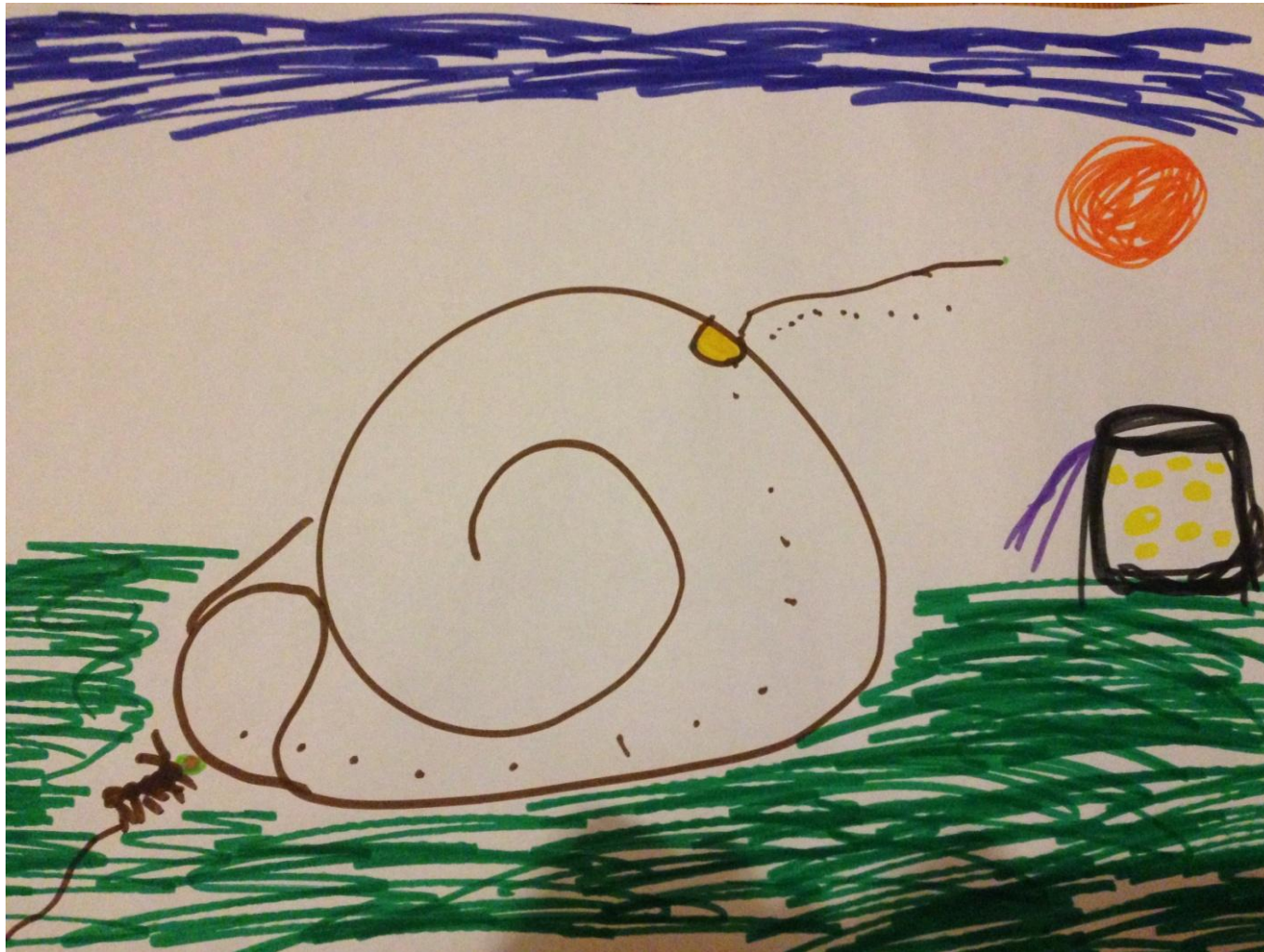
Ο Δαίδαλος ξεφώνησε από αγωνία σαν είδε το γιο του να πέφτει. Έπειτα όμως τα φτερά «έπιασαν» τον αέρα. Και το αγόρι πέταξε ψηλά, κι ακόμη πιο ψηλά. Ο Δαίδαλος τον είδε ν' ανεβαίνει μέχρι που έγινε κουκκίδα στον ουρανό. Τώρα ήταν η σειρά του Δαίδαλου. Πήδηξε στο κενό. Ο αέρας τον σήκωσε ψηλά. Δοκίμασε τα φτερά του. Δούλευαν τέλεια. Ο Δαίδαλος κοίταζε πάνω. Είδε τον Ίκαρο να πετά στην κορυφή του ουράνιου θόλου. «Μα τι κάνει το παιδί μου;» μουρμούρισε. «Πάει πολύ ψηλά. Δεν πρέπει να πλησιάσει άλλο τον ήλιο. Ίκαρε!» φώναξε. «Γύρνα πίσω!» Ο Ίκαρος σήκωσε τα μάτια ψηλά. Θα πάω πιο πάνω, μονολόγησε. Θέλω να δω τη γη όπως τη βλέπουν οι θεοί!

Δεν πρόσεξε όσο πλησίαζε τον ήλιο. Δεν είδε πως το κερί στις φτερούγες του είχε αρχίσει να λιώνει. «Ίκαρε γύρνα πίσω!» φώναζε για τελευταία φορά ο Δαίδαλος. Ένα φτερό πέρασε μπροστά από το πρόσωπό του. Έπειτα ένα άλλο. Κι ένα άλλο. «Ίκαρε!» ούρλιαξε ο Δαίδαλος καθώς ο γιος του γκρεμιζόταν. «Πατέρα, βοήθησέ με!» φώναζε ο Ίκαρος καθώς έπεφτε, κι έπεφτε, όλο έπεφτε. Ήταν πολύ αργά. Βυθίστηκε στο πέλαγος. Το τσακισμένο σώμα του παιδιού το έβγαλε σε λίγο ο πατέρας του από τα κύματα και το μετέφερε στο γειτονικό νησί. Εκεί, στην πιο ψηλή κορφή, για να ‘ναι όσο το δυνατόν πιο κοντά στον ουρανό, ο Δαίδαλος έθαψε το γιο του. Σ’ ένα νησί που μέχρι σήμερα το λέμε Ικαρία. Για να θυμόμαστε τον Ίκαρο. Το αγόρι που πέταξε κάποτε μαζί με τα πουλιά.

Ο Δαίδαλος μετά το χαμό του γιου του προσγειώθηκε στη Σικελία, κι εκεί έγινε αρχιτέκτονας του βασιλιά. Ο Μίνωας το πληροφορήθηκε και ήρθε να τον αναζητήσει. Ο βασιλιάς της Σικελίας τον έκρυψε και είπε στο Μίνωα ότι κάποιος άλλος χτίζει το παλάτι. «Έχω ένα σακούλι φλουριά για όποιον από την Αυλή σου μπορεί να περάσει μία κλωστή μέσα από ένα σαλιγκάρι είπε στο βασιλιά της Σικελίας», κι αυτός πήγε εκεί που κρυβόταν ο Δαίδαλος να του βρει τη λύση. «Θα δέσεις μία μεταξωτή κλωστή στο πόδι ενός μερμηγκιού. Θ' αφήσεις το κέλυφος κάτω, και στην κορυφή του θ' ανοίξεις μια τρύπα. Απέξω θα στάξεις λίγο μέλι και θ' αρχίσει να ανεβαίνει προς την τρύπα, σέρνοντας πίσω το νήμα. Όταν θα βγει θα έχει περάσει την κλωστή από μέσα». Αυτό έκανε ο βασιλιάς.

Ο Μίνωας όμως αμέσως κατάλαβε και του είπε να αφήσει τα ψέματα, γιατί μόνο ο Δαίδαλος μπορούσε να βρει τη λύση, ας πάει λοιπόν να τον κρύβει. Αντί να παραδώσει τον καλό αρχιτέκτονα, ο βασιλιάς προτίμησε να τιμωρήσει το Μίνωα. Του είπε να πάει να κάνει ένα ωραίο λουτρό πριν απ' το γεύμα, και του 'ριξε ζεματιστό νερό και τον τσουρούφλισε.

Ο Μίνωας είχε προκαλέσει πολλές συμφορές και δάκρυα στους ανθρώπους με τη σκληρότητα του και έτσι πήρε λοιπόν το μάθημα του!! Παρόλα αυτά το κουβάρι του μινωικού πολιτισμού συνέχισε να ζετυλιγεται.. Φτάνει μέχρι και στο "σήμερα" και μας κάνει να τον θαυμάζουμε όχι μόνο στην Κρήτη, όχι μόνο στην Ελλάδα μα και στα πέρατα της γης!!!! Και κάπως έτσι το καράβι του Μινωικού Πολιτισμού ταξιδεύει από την Κρήτη ως την Μακεδονία....

Δημιουργοί:

Οι μαθητές του Νηπιαγωγείου Σεισίου

Οι μαθητές του 1^{ου} Νηπιαγωγείου Μουρικίου

Εκπαιδευτικοί:

Αγιούμπ Μάριαν

Κατσάλη Ευγενία

Λυτροσυγγούνη Μαρία

Σταματιάδου Χαρά